

המאשימה

נגד  
1.  
שטרן  
אלון  
2.  
פלסטיני  
אבישי

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד אייל ליאני  
הנאשמים וב"כ הנאשמים עו"ד שרון נהרי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977](#): סע' 380, 382(א)

הכרעת דין

הנאשמים מזוכים מהאישום המיוחס להם.

1. הנאשמים, בעל חנות ירקות ועובד בה, מואשמים בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי [סעיפים 382\(א\) + 380](#) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום: בתאריך 31/10/03 סמוך לשעה 15:00, בחנות, חברו הנאשמים לתקוף את מר יפים פרנדמן (המתלונן) יליד 1927, בכך שנאשם 1 החזיק בידו בחוזקה, חנק אותו והכה באמצעות אגרופו בבטנו של המתלונן ואילו נאשם 2 בעט ברגלו של המתלונן, ללא הסכמתו. נטען כי התקיפה נעברה על רקע חשדם של הנאשמים שהמתלונן גנב מהם סחורה. נטען כי תוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן שבר בברך שמאל וכאבים עזים והוא נזקק לטיפול רפואי שכלל את גיבוס רגלו.

--- סוף עמוד 1 ---

2. המאשימה עותרת להרשיע את הנאשמים בעבירה המיוחסת להם על יסוד, בעיקר, עדות המתלונן הנתמכת ומתחזקת כנטען מתיעוד רפואי וצילומים המשקפים את הפגיעות, מהודעת בנו וחיזוקים משקרים נטענים של הנאשמים. עיקר ראיות המאשימה היו: עדות המתלונן ובנו (הודעותיהם הוגשו), דו"ח פעולה, הודעות הנאשמים, תעודת חדר מיון ו-3 צילומים של המתלונן. עיקר ראיות הנאשמים היו: עדותם ועדות עד שנטען כי היה עד ראיה והודעתו הוגשה, תמונה מחזית החנות.

3. ראיות המאשימה התבססו כאמור על עדות המתלונן, עדות יחידה שעל ביהמ"ש לבחנה בקפידה יתרה וקיימת לגביה חובת ה"אזהרה העצמית" וכן נעשה. אמנם, ניתן שלא להזקק לכך אם וככל שימצאו חיזוקים למהימנות עדות זו, אך כאלה לא נמצאו כדבעי. לא מצאתי כי הוכחו כדבעי עובדות כתב האישום ויסודות העבירה המיוחסת לנאשמים ולא שוכנעתי, מעל לכל ספק סביר, באשמתם.

4. עדות המתלונן נמצאה בעייתית בחלקיה המהותיים ולא שוכנעתי להתבסס עליה להוכחת עובדות כתב האישום ויסודות העבירה נשוא כתב האישום.

5. כפי שמציין ב"כ המאשימה בסיכומים: אין מחלוקת בנוכחות הנאשמים והמתלונן במקום (חנותו של הנאשם 1), אין מחלוקת כי המתלונן נחשד על ידם ששלח ידו במוצרי החנות באותה עת וקודם לכן ואין מחלוקת שנאשם 2 יצא, עפ"י הוראת נאשם 1, מהחנות להחזיר מהרחוב את המתלונן ומוצרים שנטל כנטען.

המחלוקת הינה ביחס למה שהתרחש בתוך החנות אחר כך ובעיקרו של דבר, באם המתלונן הותקף על ידם ונחבל או חבלותיו הן מהחלקתו ונפילתו על הברך והסימנים בידו כמתואר בתמונה נובעים מכך שאחזהו בידיו ובגופו לסייע לו לקום לאחר הנפילה.

טוען המתלונן בעדותו שכאשר נכנס חזרה לחנות הוקף, כך ששני עובדי החנות (עובד ועובדת) עמדו מאחוריו ושני הנאשמים לפניו. הנאשם 1 התחיל להכותו בחלק עליון של הגוף ובידיו אותן הרים להתגונן, היו אלה 20 או 25 מכות וכאשר זה סיים בעט בו הנאשם 2 עם רגלו הימנית בברכו השמאלית ואז נפל (ח.ר בפרוט' 2).

לדבריו, הוצא למדרגות החנות, מדרגה העליונה שבהן (מתוך ארבע) שם ישב וראה דם בברכו. בהודעתו (נ/1) [לגביה, בשאלה מקדימה של הסנגוריה עונה הוא כי כל מה שסיפר בביהמ"ש סיפר גם במשטרה, אך אינו יודע אם הדברים נרשמו אם לאו (פרוט' 4)], מוסר הוא דברים שונים. ביחס להודעה זו שהוגשה, יצויין שהמתלונן טוען כי מסר דבריו בשפה האידית, באחרית ההודעה מציינת גובת הודעה כי תורגמה משפה זו ואולם המתלונן, בתשובותיו המתייחסות לתוכנה ולחתימתו הנטענת עליה, מציין כי אין זו חתימתו

### --- סוף עמוד 2 ---

ובהתייחסות לתוכנה, שהרוב ממנה אינו תואם את עדותו, משיב הוא בהסתייגות, הכחשה ואי זכרון לאמור בה (פרוטוקול 5,8 ו-9).

מכל מקום, בהודעה שהוגשה בהסכמה מתאר המתלונן התנפלות של 4 בחורים עליו שהחלו להכותו סתם כך, אחד מהם נתן לו בעיטות ברגל, נדחף על ידם, הוא נפל על הראש ואיבד הכרה. בהודעה הוא מציין כי הוא מכיר את עובדי החנות אך לא יודע את שמותיהם. בהודעה הוא מציין כי שני בחורים החזיקוהו בידיו, האחד הוא בעל החנות ושניהם נראים לו ממוצא מזרחי. בהמשך, לעומת זאת, הוא מתאר התנפלות של 3 בחורים ואישה אחת (מנקה בחנות) והוא מוסיף כי יוכל לזהותם בוודאות.

בעדות המתלונן (פרוט' 5) בהתייחסות לדברים מהודעתו הוא מציין "אני לא אמרתי במשטרה שום דבר דומה לכך...לשניים האחרים לא היה קשר".

בהודעת בנו של המתלונן, שהגיש את התלונה לאחר האירוע הנטען ונתונה מאביו נמסר, כי בתוך החנות שני המוכרים משכוהו בידיו ורצו לנעלו בשירותים, המתלונן דחפם ואז אחד המוכרים בעט בו ורגלו נשברה.

המתלונן מתאר בעדותו הכרות, מהיותו קונה קבוע בחנות, עם נאשם 2 (פרוט' 1) עד כדי שאותו עובד מזהו בשמו (חיים) ומברכו לשלום בחיך "כל פעם".

ביחס לנוכחים בחנות באותה עת, טוען המתלונן כי בחנות לא היה כמעט אף אחד (פרוט' 1)

(1) מלבד עובדיה (ראה גם בפרוט' 5,6) והמדפים היו ריקים (פרוט' 7) ו"היה רק פירות רקובים" (פרוט' 3). מהודעת בנו של המתלונן מסר האחרון כי היו בחנות קונים, נוסף לעובדים.

ביחס לתאור הכניסה והיציאה מהחנות, מתאר המתלונן קיומם של מדרגות (ארבע בפרוט' 2) והושבתו על העליונה שבהן. מוצגת לו תמונה של הכניסה לחנות אותה הוא מזהה (פרוט' 7) ובהתייחסו לכך שאין כל סימן למדרגות - נטענות הוא משיב "היו מדרגות, אלה תמונות מזויפות" (פרוט' 7), המתלונן שב ומדגיש כי היו "3 או 4 מדרגות...מצאתי את עצמי במדרגה העליונה". "צריכה היתה להיות מדרגה ואין מדרגה" (פרוט' 7).

בעדותו מוסר המתלונן כי נפל לאחר שנבעט ע"י נאשם 2 בברכו, הוא מצא עצמו על רצפת בטון ו"אני לא זוכר כלום אני לא הייתי בהכרה" (פרוט' 2). לדבריו אין הוא זוכר כיצד הוצא מהחנות. במקום אחר הוא מספר כי איבד הכרה רק ברחוב והיה זה כאשר ניסה לקום לאחר הנפילה תוצאת הבעיטה ומחמת רגלו השבורה ואז נפל שוב וקיבל מכה בראש (פרוט' 6). במקום אחר הוא מציין כי איבד הכרתו לא כשנפל בחנות (פרוט' 6). בהודעתו מתאר המתלונן נפילה מדחיפה לאחר בעיטה שגם ממנה נפל, שאז קיבל מכה בראש ואיבד הכרה ובהודעת הבן נפילה מהבעיטה ואז מכה בעורף וערפול.

### --- סוף עמוד 3 ---

בתעודת חדר המיון (ת/2) אין ראייה לחבלה בראש או בעורף ומצוין במפורש "ללא איבוד הכרה".

תאור האירוע וחומרתו ע"י המתלונן אינו מתישב עם אי רצונו להתלונן על כך כעולה מת/5 ומעדות בנו (ע"ה 4) המציין כי הוא יזם את הגשת התלונה ולדבריו אביו נמנע מכך משום

שהוא לא מבין עברית ו"חשב שלא יצא כלום ולא יוכלו לעזור לו" (פרוט 26).

6. כאמור, הראיה העיקרית שבידי המאשימה להוכחת עובדות כתב האישום ואשמת הנאשמים, הינה גירסת המתלונן המהווה עדות יחידה ובעייתית הן ביחס לאופן קרות האירוע הנטען, המעורבים 2, תיאור המקום והנוכחים בו והשתלשלות הדברים שלאחר מכן.

מהימנות גירסה זו מסופקת ולא מצאתי חיזוקים כנדרש בגורמים נלווים חיצוניים לחזק מהימנותה. המתלונן נמנע מלהגיש תלונה מיידית כעולה מת/5 ועדות בנו וטעמה של ההימנעות אינו מספק. אין ראיה לחבלה בראש או בעורף או לאיבוד הכרה ואין ראיה וסימנים לחבלות בחזהו או בבטנו המתיישבים עם כ- 25-30 מכות בחלק עליון של הגוף כנטען על ידו (פרוט 2,5). הסימנים על זרועו הימנים כנראה בתמונות (ת/1), יכולים לנבוע בסבירות מאחיזה בזרועותיו לצורך הרמתו משיבה או אחיזתו ע"י אחרים משום סערת הרגשות ותגובתו (ראה גם הודעת הבן - נ/4). לאחר שהנאשם הטיח בפניו כי נטל סחורה ללא תשלום, כמתואר בעדות הנאשמים. הפגיעה בברך יכולה היתה לנבוע כנטען מהחלקתו על הרמפה ביציאה מהחנות, יציאה שכמתואר לא היתה על מי מנוחות אלא נסערת.

לא מצאתי בסיס לדחות את גירסת הנאשמים בעדותם בביהמ"ש ולא מצאתיה כסותרת מהותית את הודעותיהם במשטרה גם בהתאמה לאמור בדו"ח הפעולה (ת/5), לענין תגובה ראשונית של הנאשם 1.

גירסת הנאשמים כפשוטה היא שהמתלונן נראה נוטל מוצרים, יוצא ללא תשלום עבורם, נאשם 2 יצא להחזיר את המתלונן ואת המוצרים שהיו בתוך עגלת המתלונן, בשוכם הטיח נאשם 1 בפני המתלונן כי נטל מוצרים ללא תשלום, התפתחו צעקות, עובדת החנות כטענת המתלונן הוציאתם (פרוטוקול 10,6), המתלונן רצה למנוע זאת (פרוטוקול 10,1), המתלונן אפשר וצעק וקילל וגם דחפם (ראה הודעת בנו - נ/4), קונים ועובדים (לא ברור מי) אחזו בו להוציאו וביציאה על הרמפה, שלא ניתן לשלול אפשרות החלקה עליה כעולה גם מעדות הנאשמים, החליק נפל ונחבל ברגלו.

על המהומה שהיתה בחנות כאשר הנאשם 1 הטיח במתלונן דבר נטילת המוצרים ללא תשלום מעיד גם עה/3 (אחד הקונים) ונתונים בעדותו אפשר לקבל גם בהתחשב בבעיות הקיימת בהודעתו לעומת עדותו ממנה עולה כי, לגופו של ענין, הוא יכול להתייחס לנתונים רק מרגע שהמתלונן נמצא יושב בכניסת החנות בסמוך לרמפה. העד מתאר

#### --- סוף עמוד 4 ---

ששמע את הנאשם 1 צועק "אתה גנב" כלפי המתלונן "היו הרבה אנשים והם צעקו והיה בלאגן" (פרוט 23).

מהודעות הנאשמים עולה כי היו אנשים רבים בחנות לעת האירוע, "לחץ של אנשים" (ת/4), "תור ארוך של אנשים" (ת/3), במקום נכחו גם הורי נאשם 1 (עמ' 2 לת/3) ועפ"י שאלות החוקר לנאשם 2 (ת/4), נטען כי גם אמו של נאשם 1 תקפה את המתלונן. 2 הנאשמים נתבקשו להסכים לעימות והם נענו. מצופה היה כי הראיות ישקפו תוצאות פעולות חקירה בהתאם, על מנת לקיים עקרון של חשיפת כל הראיות והאמת, גם כאשר אותן פעולות חקירה עשויות להיות לטובת הנאשמים (חשודים לאותה עת).

מאידך, מצופה וראוי כי הנאשמים יפעלו, למענם, בהצגת ראיות לזכותם בין עובר להגשת כתב האישום ע"י מתן פרטים מירביים שיאפשרו גביית הודעות מעדי ראיה נטענים, ובמיוחד לעת ההליך המשפטי ע"י זימונם באמצעות ביהמ"ש.

בעניינינו, שיעור החובה להמנעות מהבאת ראיות שיכולות לתמוך בגרסה זו או אחרת נוטה לחובת הנאשמים. בדיון מיום 20/09/04, משהמאשימה הודיעה על סיום הבאת ראיות מטעמה נדחה הדיון ונעתרה בקשת הסנגוריה לזימון עדים - 4 במספר - מהם שניים התייצבו והם בנו של המתלונן וע"ה 3 שכאמור עדותו בעייתית היתה (לזכות הנאשמים יש לומר כי ראוי היה מבחינתם לזמנו לאור הודעתו, אך מן הראוי היה לסניגוריה לראינו קודם לכן להעמיד דברים על אשורם ולא להיות מופתעים בעת עדותו). השניים האחרים או נוספים לא הובאו. לא מצאתי בדברי הנאשם 1 (פרוטוקול 18,19) הצדקה להמנעות (לא לעת החקירה ולא לעת הדיון). על כל פנים, משלא הוכחו כדבעי עובדות כתב האישום ויסודות העבירה, משלא מצאתי להסתפק בעדות המתלונן כשלעצמה ולא נמצאו - אף אם היה בה די - חיזוקים כנדרש ומשלא שוכנעתי באשמת הנאשמים מעל לכל ספק סביר אני מורה על זיכויים מהאישום המיוחס להם ולו מחמת הספק.

א. קסירר, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

--- סוף עמוד 5 ---

(פ"ת) 4879/03 מדינת ישראל נ' שטרן אלון

www.nevo.co.il